

FITXA PER A TREBALLAR

¿QUÈ VOLS SER DE GRAN?

Amb aquesta activitat treballem

Desigualtat de gènere.

Respecte.

ODS: **5** perquè es reflecteixen els prejudicis vers les dones.

[Coneix els ODS.](#)

Durará

Una sessió.

Necessitarem

Conte o Vídeo *¿Qué vols ser de gran?*

Cicles 1, 2, 3

Consideracions prèvies

Els autèntics Superherois han de tenir una sèrie de capacitats que els permetin estar pendents de les persones i resoldre els problemes que se'ls plantegin. Han d'aprendre a observar, analitzar circumstàncies, informació, història, ...

Poden posar en pràctica aquestes capacitats analitzant la informació que apareix en la història i sempre, ajudar altres persones a sensibilitzar-se amb el que han après d'ella.

Hi ha diversos ensenyaments importants que sorgeixen d'aquest conte:

- El text parteix de la pregunta "¿Què vols ser de gran?", que es fa amb freqüència als nens i les nenes i que tracta de cridar l'atenció perquè reflexionem sobre la divisió de determinades activitats entre "pròpies d'homes i pròpies de dones".
- A més, es recorda l'existència, al llarg de totes les èpoques, de dones que es van negar a acceptar el paper de subordinació a l'home que la societat els havia imposat.
- Un altre punt, relacionat directament amb aquest tema, és el de la consecució dels propis somnis i l'important que és, no sols el nostre esforç i treball, sinó també la confiança que tenim en nosaltres.

Desenvolupament

Activitat prèvia

Preguntar a l'alumnat què volen ser "de grans" i demanar-los que ho escriguin en un tros de paper.

Una vegada que ho tenen escrit, recollir tots els papers i repartir-los de nou aleatòriament entre l'alumnat, procurant que a ningú li toqui el seu propi paper.

A continuació, reflexionar a partir de preguntes com aquestes:

- Imagineu-vos que el que us ha tocat en el paper és allò al que heu de dedicar-vos. Us ha agradat la professió que us ha tocat? Com us sentiu si una estona abans estàveu escrivint allò al que, de veritat, desitjaríeu dedicar-vos? Us semblaria just no tenir dret a triar?
- Creieu que és important que cada persona pugui triar la seva professió i no que altres persones la triïn per ella? Per què?

- Penseu que això succeeix en la vida real?

Llegir el conte o visionar el vídeo.

Prova d'atenció (opcional, depenent de l'edat de la classe)

En finalitzar, i depenent de l'edat de la classe podem iniciar una ronda de preguntes per tal d'assegurar-nos que han comprès el contingut de la lectura.

Hauran de respondre de manera senzilla.

- Quants personatges apareixen en el conte?
- Quins eren els seus noms?
- Com es diu la protagonista del conte?
- Na Irene de gran, volia ser professora?
- N'Ignacio i en Diego la van secundar quan va dir que volia ser futbolista?
- Els nens i les nenes, no poden fer les mateixes coses?
- En Pepo va trobar a l'Arxiu de Superherois un munt d'informació sobre dones valentes que van fer coses que abans només havien fet els homes. Podeu dir el nom d'alguna d'elles?

Cal reflexionar

- Quina situació injusta trobem en la història? Per què es produeix?
- Què fa na Irene quan n'Ignacio i en Diego se'n riuen d'ella?
- Us ha passat alguna vegada una cosa semblant? Quan?
- Què és el que més us ha agradat de na Irene?
- Què podem aprendre d'ella?
- Introduir-los, a partir de les reflexions, en els estereotips de gènere.
- Heu sentit que hi hagi unes activitats de dones i unes altres d'homes?
- Creieu que això ha de ser així? Hi ha realment professions de nois i professions de noies?
- Quina és la nostra resposta quan coneixem situacions d'aquest tipus? Com hauríem d'actuar?
- Encara que no se l'esmenta en la història, quin Supermalvat actua en ella?

¿QUÈ VOLS SER DE GRAN?

Quan la "profe" va escriure a la pissarra el tema sobre el que havíem de fer la nostra redacció de llengua em vaig quedar paralytitzat:

QUÈ VOLS SER DE GRAN?

Moltes vegades m'havien fet aquesta pregunta, però mai havia sabut respondre-la:

- Suposo que voldràs ser futbolista com tots els nens de la teva edat. Oi que sí, Pepo?, - em deia sempre na Lluïsa, la veïna de la meua àvia

A mi m'agradava jugar a futbol al pati, però la veritat és que hi havia altres coses que m'interessaven més. En canvi, la meua amiga Irene sí que ho tenia clar: des dels vuit anys jugava en l'equip del "col·le", i somiava marcar un gol en un estadi enorme, davant de milers de persones!

Però quan un dia al pati ens va contar el seu somni, n'Ignacio i en Diego van començar a riure-se'n:

- Tu? Però si ets una nena! Aquest somni mai es complirà. Els millors futbolistes són tots homes, això ho sap tothom!

-Això és mentida! -va dir na Irene, i va marxar corrent.

Jo sabia que, tot i que semblés empipada, el que li passava era que estava trista perquè no era la primera vegada que li deien això de que el futbol no era per a les nenes.

Aquell dia em vaig quedar molt preocupat per ella, i em vaig recordar d'aquell moment al pensar en la redacció:

- " ... És que abans de contestar què volem ser de grans hem de pensar si som nens o nenes? És que hi ha professions per a nens i professions per a nenes? On està escrit això...?"

A la tarda, en arribar a l'Escola de Superherois, li vaig contar a la meua "profe" el que havia passat i li vaig demanar que m'ajudés. Ella em va explicar que, encara que ja no és igual que fa anys, entre les dones i els homes segueix havent-hi encara diferències, i per això de vegades les dones no tenen les mateixes oportunitats:

- Per exemple, Pepo, saps que en molts llocs del món les nenes no poden anar a l'escola perquè han d'encarregar-se de les tasques de la casa i tenir cura de la seva família? T'imagines com són les seves vides sense saber llegir ni escriure? Com creus que serà el seu futur? Però també et dic que hi ha moltes dones que han lluitat perquè això canviï. T'aconsejo que busquis a l'Arxiu de Superherois: allà en trobaràs molts exemples.

- L'Arxiu de Superherois! Però només hi poden entrar els Superherois de l'últim curs!

- Et donaré la meua autorització. Crec que el teu treball és una cosa molt important i el que trobaràs allà t'ajudarà molt.

La "profe" em va donar una clau d'accés i totes les instruccions que havia de seguir.

- Gràcies, "profe"! -li vaig dir, i vaig sortir ben de pressa cap allà

L'arxiu era al soterrani de l'escola. La informació que s'hi guardava era molt valuosa, i per això estava tan protegit. Per entrar havia de marcar en un teclat la clau que m'havien donat, com en les "pel·lis"! Estava molt emocionat, perquè era el primer de la meua classe que hi entrava.

Unes portes com les d'un ascensor es van obrir, i em vaig trobar amb quelcom al·lucinant!; aquell lloc era enorme, ningú podia imaginar que allí baix existís una cosa així. Una pantalla gegant d'ordinador, que servia per buscar la informació, penjava del sostre, i al voltant hi havia un munt d'arxius amb milers de fitxes de Superherois.

Vaig llegir històries de moltes dones valentes que havien fet per primera vegada coses que abans només havien fet els homes: dones científiques, escriptores, polítiques... que van patir molt fins a aconseguir complir els seus somnis.

"- Crec que he trobat el que buscava per fer la redacció, ja tinc la resposta!"

L'endemà, quan vaig sortir a la pissarra a llegir el meu treball em tremolaven fins i tot les orelles. Tenia por que la "profe" em posés un zero com un tortell de Reis perquè, encara que havia fet la meva redacció, seguia sense contestar què volia ser... de gran.

Vaig començar a llegir:

"- ... QUÈ VOLS SER DE GRAN? La meva resposta és que encara no ho sé..."

La "profe" em va mirar amb una cara una mica rara, però no va dir res i va seguir escoltant.

Els vaig contar tot el que havia descobert a l'Arxiu de Superherois, els vaig parlar de moltes nenes que mai van poder triar què volien ser de grans i de totes les dones que van ser "autèntiques Superheroïnes" i es van atrevir a lluitar per aconseguir fer el que volien, encara que moltes persones no els ho posessin fàcil. I vaig acabar dient:

"- ... tot i que encara no sé què vull ser de gran, sé que el més important és que m'esforci per aconseguir complir els meus somnis. I a més he après que tots els nens i les nenes podem fer les mateixes coses i que no hi ha somnis de nens i somnis de nenes: els somnis són de tots i totes."

La "profe" em va felicitar i em va dir que era molt important el que deia el meu missatge. Vaig mirar n'Ignacio i en Diego, però es van posar molt vermells i van acotar el cap. Des de llavors mai més no van tornar a riure's de na Irene quan parlava del seu somni de ser futbolista. És una nena molt valenta, una "autèntica Superheroïna", i jo em sentia molt orgullós de ser amic seu.

I quins són els vostres somnis, futurs Superherois?

Recordeu sempre que els autèntics Superherois sovint no aconsegueixen el que volen a la primera, però no es rendeixen, segueixen intentant-ho, i ... així aconsegueixen ser cada vegada més forts i millors!